

PACTE PER BARCELONA. PRIORITATS CCOO

Reflexió inicial i general: CCOO pensem que aquest no és un procés de concertació social real, participem i aportem propostes pero cal una Taula de Diàleg Social para la Barcelona ciutat i metropolitana, formada per agents socials i econòmics representatius, alineada amb la legislació en aquest sentit i que sigui espai real de negociació i consens per la promoció de l'activitat econòmica, el treball de qualitat i la cohesió social.

COMISSIÓ D'ECONOMIA

1. Qualsevol mesura ha d'anar orientada a l'eix de manteniment de l'ocupació i l'activitat econòmica. Cal evitar la destrucció de llocs de treball de manera similar a com va succeir a l'anterior crisi. Nissan i Escorxador de Mercabarna són exemples claríssims.
2. Igualment cal innovar (ho va dir l'alcalde) pensant en la generació de treball de qualitat. També tenim l'experiència fallida que encara patim de precarietat laboral, reducció de drets i de condicions de treball de l'anterior crisi.
3. **Augmentar el ventall de protecció social.** Evitar depauperització social. Evitar riscos d'exclusió social de molta gent i trencaments de la cohesió.

4. **La bretxa digital és bretxa social.** Hem entrar de ple amb el Covid-19 al segle XXI. No hi ha marxar enrere i ningú pot quedar enrere. Formació tecnològica i drets socials, humans a la connectivitat i a l'accés a les xarxes.
5. **La cura de les persones al centre.** Cal revisar profundament el model de residències de gent gran. La salut i la gestió pública directa al centre. La valoració del treball i de les treballadores, condicions laborals dignes, conveni referència català.
6. **Drets de veïnatge són drets de ciutadania, drets polítics.** Si no invisibilitat de persones que viuen entre nosaltres, que som nosaltres. Reformes legals i flexibilització de condicions per assolir situació regular.
7. **Sense indústria no hi ha futur, a BCN també.** Pensem en indústria sostenible a la nostra ciutat. 22@ i polígons d'activitat econòmica, condicions i connexions. Nissan té futur a BCN, sectors industrials hi caben. Coordinació metropolitana, AMB, RMB.
8. **Turisme i ciutat han d'anar de la mà.** Sostenibilitat i convivència Eliminar precarietat laboral al sector. Noves dinàmiques d'atracció. Turisme de negocis i turisme no massificat.
9. **BCN i Cultura. Marca de ciutat.** Porta del Mediterrani a cultura global. Impuls de circuits, atracció internacional. Ubicacions i suport públic.
10. **BCN Internacional, metròpolis. Treball conjunt amb ciutats i pobles de la RMB. Conjunt de activitat econòmica i impuls social per lluitar contra les 4 crisis/emergències amb les quals conviurem durant els pròxims anys: sanitària, econòmica, social, climàtica. Recepta política, consensos. DIÀLEG SOCIAL...organitzat, no aglomeració.**

COMISSIÓ DE CULTURA, CIÈNCIA I ESPORTS

1. Promoure la cultura, la ciència i l'esport com a valor de ciutat a escala internacional i local, apostant pel manteniment i la creació de llocs de treball de qualitat que respectin els drets dels treballadors i treballadores. **No podem permetre'ns tornar a la normalitat anterior, on una part considerable del sector cultural i turístic recauen en l'explotació laboral i la manca de drets.**
2. **Suport públic que impulsi el sector de la cultura**, que s'ha vist fortament impactat per l'aturada de l'activitat, quan encara no s'havia recuperat de l'impacte negatiu dels anys de les retallades i es troba amb uns nivells de precarietat extraordinaris. Aquest impuls de la cultura ha de promoure una cultura participativa, inclusiva i no elitista ni endogàmica. Per anar construint una ciutat diferent, la cultura i l'esport és indispensable per l'augment de la qualitat de vida de la classe treballadora.
3. **La cultura com a dret bàsic de ciutadania**, un pilar bàsic del benestar, creador de pensament crític i un factor fonamental de la cohesió social. Les polítiques públiques han de garantir tant l'accés a la cultura com la possibilitat d'expressivitat, la creació. **Apropar la cultura als barris**, creant circuits d'activitats que es realitzin a cada barri o districte. I això permetria una contractació de professionals amb una certa garantia i, també, potenciaria els espais de creació en els nostres barris en col·laboració amb entitats, moviments culturals populars, fomentant la creativitat i l'expressió popular, garantint l'accés a la cultura i a la seva producció.
4. **Repensar l'esport de base per garantir l'accessibilitat, la inclusió social i la diversitat**. La cultura i l'esport amb vocació de servei públic. **Donar suport a l'esport femení a tots els nivells**. Reconèixer la professionalitat de les persones treballadores dels centres esportius municipals, tot vigilant que no es produeixin casos de contractació precària.

5. **Visibilitzar el paper de les dones en la creació artística.** Així com lluitar contra les discriminacions de gènere amb programes sobre inclusió de les dones en la ciència i tecnologia; que abordi l'accés als estudis tecnològics/científics, l'accés femení als sectors industrials, manufacturadors, tecnològics i digitalitzats; i incorpori línies per combatre la bretxa digital de gènere i d'origen.
6. **Apostar per un sòlid sistema R+D+i, al servei de la societat capaç de fer front a situacions com la provocada per la pandèmia.** Les institucions acadèmiques, empreses i cooperatives d'aquest sector poden ser de gran valor en la reactivació econòmica que compensi la previsible retracció dels sectors tradicionals (com el turisme i la construcció).
7. **Polítiques públiques educatives** que contemplin mesures per lluitar contra la bretxa digital a les escoles (equips, accés universal, inclusió, ús creatiu i crític, treball en xarxa, comunitats d'aprenentatge, tutories individuals, context familiar, alumnat amb necessitats especials...). **Aquesta pandèmia ha posat en relleu que la bretxa digital és bretxa social. Més transparència en l'ús de la intel·ligència artificial i més formació gratuïta a la població sobre la mateixa.** Garantir menjadors universals i gratuïts.
8. **Pla de xoc contra l'abandonament escolar.** A Catalunya tenim una taxa d'abandonament escolar prematur que el 2019 va incrementar en dos punts, del 17 al 19% (Departament d'Educació, 2020). Calen urgentment mesures d'orientació individual educativa i professional en els moments de les transicions educatives. Reforçar camins alternatius d'aprenentatge, amb programes i centres de noves oportunitats educatives, amb oferta suficient, d'alta qualitat i amb connexió als centres educatius i de formació.
9. **Reconèixer i promoure el dret al lleure educatiu i sociocultural de tots els infants i joves i especialment dels que es troben en situació de vulnerabilitat.** Creació de programes a cada districte per tal d'assegurar que aquest dret es garanteixi. Col·laboració entre les administracions i les xarxes de l'entorn per fomentar activitats de música, teatre, dansa, circ, pintura o d'altres.

10. Potenciar l'educació al llarg de la vida com una eina de creixement personal, de cohesió social i com una possibilitat d'incorporació al món laboral. Apostar per la formació contínua del professorat en competències digitals i en entorns i processos d'aprenentatge a l'aula i no presencial. Així com posar a disposició del professorat les eines necessàries per poder donar respostes a les necessitats educatives derivades de la pandèmia. L'educació de persones adultes ha de ser un instrument prioritari per compensar aquesta crisi sanitària, social, laboral i educativa.

COMISSIÓ DE MODEL URBÀ

La ciutat necessita una reconstrucció del model urbà, canviar l'urbanisme de la ciutat, el model energètic i el model de ciutat i, sobretot, tenir una visió àmplia, des d'una perspectiva justa per a la classe treballadora. Cal abordar els debats de la digitalització, de l'emergència climàtica o la transició energètica des d'una perspectiva social. També considera que el model urbà s'ha de fer servir com espai que faci economies més resilients i que sectors com el de la construcció no estigui lligat sempre als cicles de producció.

1. **Cal continuar apostant de manera decidida pel foment del transport públic a la ciutat, especialment el ferroviari, com a element de cohesió social, territorial, de sostenibilitat i millora de la qualitat ambiental i per ajudar a la competitivitat de les nostres indústries. Per tant, cal que es mantinguin les obres compromeses i que son claus per a la mobilitat sostenible i segura a la ciutat (Perllongament TRAM, L9).**
2. **Barcelona necessita canviar el seu model energètic cap a un model 100% renovable i de generació distribuïda.**
3. **Establir un pla de rehabilitació i eficiència energètica a tota la ciutat, fomentant elements com l'urbanisme verd, un model constructiu més industrial a on es facin servir nous materials que tinguin un millor retorn ambiental, desenvolupant mesures com l'ecodisseny i que segueixi els principis de l'economia circular.**
4. **Impulsar una estratègia d'economia circular a la ciutat.**
5. **Barcelona és i ha de continuar essent una ciutat industrial, des d'aquest plantejament; és important entendre els polígons industrials i les àrees d'activitat econòmica com a part de la ciutat en termes d'urbanisme, infraestructures, serveis, energia i mobilitat. Cosa que avui no passa.**

6. Al document de proposta de l'Ajuntament es parla molt de Teletreball. En primer lloc, cal posar de manifest que el que s'ha fet aquests dies no ha estat teletreball, sinó una adaptació a treballar a casa. Tanmateix, és **important recordar que el teletreball és un element propi de la negociació col·lectiva i que només es pot regular en aquest àmbit.**
7. És important que la ciutat de Barcelona i les seves empreses obligades, desenvolupin els **plans de desplaçaments d'empresa.**

COMISSIÓ DE DRETS SOCIALS

Serveis Socials

El model de serveis socials, que des de la crisi del 2008 s'ha dedicat a fer assistencialisme (menjar, ajuts individuals, etc.) i no a reconèixer drets socials, ha mostrat les seves contradiccions: l'abandonament de les residències de gent gran, també de les de persones amb discapacitat, salut mental, etc., que requereixen serveis especialitzats, en les quals la gestió majoritària està en mans del tercer sector i del sector mercantil, sense els controls ni les exigències suficients per part de les administracions.

Durant anys s'ha preferit mantenir tarifes i ajuts públics sota mínims, a canvi de disminuir controls i exigències. S'han obviat els marcs tripartits de seguiment i control social, i s'han facilitat, així, condicions laborals precàries, en un sector altament feminitzat, amb ràtios insuficients i greus dificultats per actuar en moments de crisi.

Bretxa social:

Les febleses econòmiques i laborals determinen, en part, una estructura social amb profundes desigualtats, creuades també pel component de gènere, el d'edat i el d'origen estranger. Amb una quarta part de la població en situació de pobresa i exclusió social, el sistema de prestacions per desocupació i les prestacions assistencials no donen la resposta adequada a les necessitats de les persones treballadores. Una part important d'aquesta població és d'origen immigrat i sense autorització administrativa per treballar, el que augmenta la seva vulnerabilitat social. La taxa de desprotecció, que deixa moltes persones desemparades, evidencia l'escassa cobertura i la baixa quantia de les prestacions. El sistema de polítiques familiars, que està situat a la cua d'Europa, i els sistemes educatiu, sanitari i de dependència, que no tenen els recursos suficients i compten amb una forta presència de prestació privada, expliquen la creixent desigualtat material i la segregació social. A més, hem d'afegir-hi les enormes desigualtats que provenen del sistema financer, que penalitza les rendes baixes, dificulta l'accés creditici a pimes i autònoms i provoca bosses d'exclusió financera,

mentre grans rendes i grans corporacions es beneficien de les potencialitats i els privilegis de què gaudeix el sector financer.

Les violències masclistes

La violència de gènere ha continuat present enmig del confinament, i ha evidenciat com aquest flagell segueix instal·lat en la societat i també la insuficiència de les mesures de prevenció així com dels mecanismes d'atenció i suport a les víctimes. La violència masclista és aquella que s'exerceix contra les dones pel fet de ser dones. És l'expressió més greu i devastadora de la cultura patriarcal i d'unes relacions socials entre homes i dones basades en la desigualtat, la discriminació i l'abús de poder dels homes vers les dones. El patriarcat és el que l'origina i, al mateix temps, la necessita per seguir existint. La violència masclista és estructural, la trobem en totes les societats, sistema de creences i en tots els àmbits. El sistema capitalista en aliança amb el patriarcat perpetua les violències masclistes que afecten la vida de les dones.

Els reptes de la digitalització

Hem observat les contradiccions i els perills latents relatius a la tecnologia i l'automatització, tant pel que fa al treball com a la vida social. Al costat d'aspectes negatius com la bretxa digital, trobem les potencialitats del teletreball i la necessitat d'abordar la privacitat de dades, les garanties dels drets digitals i la realitat del sector de treball a demanda.

Hem vist les dificultats d'una part de la població per accedir a l'ús de la tecnologia més bàsica. Una bretxa digital que és també social, ja que s'instaura a les llars més precàries i vulnerables, que no disposen de mitjans, ni coneixements, i els causa encara més desigualtat social. Mentre, en l'àmbit laboral, apareixen sectors de treball on les persones que el realitzen resten supeditades a les ordres d'un algoritme i sense protecció de la representativitat sindical. Les tecnologies de l'informació i de la comunicació han de tenir un paper important en el futur en el món laboral i el sindicalisme haurà d'apuntalar les seves potencialitats al mateix temps que intervé per evitar-ne les negativitats.

La infravaloració dels treballs de cura :

Aquesta crisi ha constatat, altra vegada, la persistència d'una divisió sexual del treball que desvalora les tasques de cures, tant en l'àmbit domèstic i familiar, com en l'àmbit laboral. El treball de la llar, la cura de les persones dependents a la llar, el treball als centres geriàtrics, en menjadors escolars i monitoratge de lleure etc., ocupen massivament dones i és un dels factors de la segregació ocupacional i de les desigualtats entre dones i homes, i es realitzen en condicions de màxima precarietat (des del treball informal, el treball sense drets, parcialitat, salaris baixos...) Aquestes feines s'han evidenciat fonamentals per garantir la vida de les persones i el funcionament social. La cultura patriarcal impregnada de neoliberalisme contrasta amb la necessitat de fomentar la cooperació, la reciprocitat i els vincles comunitaris per sobre de les sortides individualistes a una situació que és complexa.

Qualitat en l'atenció a la dependència

El servei d'atenció a la dependència és un sector essencial que ha mostrat una enorme fragilitat, fruit d'un infrafinançament i d'una manca de coordinació forta dels sectors sanitaris i sociosanitaris. I també en això hi han incidit unes ràtios i unes condicions de treball inadequades. En el cas de centres assistencials, la falta de plantilles adequades s'ha donat tant en l'àmbit públic com en el privat, però partíem de realitats molt diferents quant a ràtios professionals - persones usuàries o en l'equip multidisciplinari que hi ha d'haver en determinats centres. Així s'ha posat clarament de manifest l'alarmant estat de les plantilles en la majoria dels centres o residències privades, en les quals la precarització de l'ocupació, la falta de personal qualificat i la sobreexplotació és i ha estat la norma. Caldrà reorganitzar el sector, augmentant les responsabilitats públiques, així com la gestió directa, i adequant les condicions de treball i la revaloració d'aquestes feines. Cal un canvi profund de model, basat en la gestió directa pública i orientat a la preservació de la salut de les persones, i que disposi d'una carta de serveis que en garanteixi la qualitat i eviti el guany. La inexistència d'un conveni col·lectiu de Catalunya, al qual la patronal s'ha oposat, és una clara feblesa que caldrà corregir

PROPOSTES

1. Reforçar la comunitat, els béns comuns, els serveis públics. Tothom té dret al benestar
- 2 Cal donar el valor social i laboral just als treballs de cures i als treballs essencials.
3. Desplegar plenament la renda garantida de ciutadania per tal de fer efectiu el dret subjectiu, incondicional i universal que eviti les situacions de pobresa.
4. Posada en marxa negociada de l'ingrés mínim vital. La renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital han
5. Cal assegurar a tota la població l'accés i la preservació d'un habitatge digne per residir. Establir ajuts per al lloguer a les famílies i persones soles. L'esforç per pagar el lloguer no ha de superar el 30 % dels seus ingressos totals.
6. Garantir els subministraments bàsics a la llar: aigua, electricitat, gas, Internet i confort climàtic dintre del dret garantit a un habitatge digne.
8. Regulació pública dels preus del lloguer.
9. Ajudes per a les persones en vulnerabilitat social acreditada, o sobrevinguda per aquesta crisi. Impulsar un programa d'accés al primer habitatge per a joves.
10. Establir ajuts a la rehabilitació d'habitatges a col·lectius de persones amb rendes baixes, fent especial esment a la gent gran amb rendes familiars disponibles inferiors a dues vegades l'SMI.
11. Impulsar una política de rehabilitació d'edificis i eficiència energètica.
12. Impulsar polítiques de suport a les famílies, de tipologies variades, que prevegin, entre d'altres, transferències públiques en relació amb la renda per facilitar la conciliació real de la vida personal i laboral, eliminant el biaix de gènere i d'origen.
13. Ajudes econòmiques complementàries no condicionades per a la cura de criatures fins als tres anys d'edat.

14. Consolidar les residències en l'àmbit sanitari, dotant-les de cobertura mèdica pública continuada i respectant, en tot cas, la ràtio persones usuàries/ocupació
15. Garantir les cures de les persones dependents i de la gent gran des de l'Administració pública, per descarregar les famílies, especialment les dones, amb dificultats per gestionar-les.
16. Implementar mecanismes de gestió directa de la cura a domicili, per tal de garantir una cura de qualitat i, al mateix temps, unes condicions de treball dignes. L'assistència domiciliària ha de generar ocupació de qualitat.
17. Dotar de recursos tècnics i econòmics, capacitació i cotització a la Seguretat Social real les persones i les famílies cuidadores, evitant el biaix pervers de gènere.
18. Poder cuidar la gent gran i conciliar la vida laboral i la personal ha de ser un repte assolible i dotat de recursos públics.
19. Dotar de recursos la Llei de promoció i autonomia de les persones amb dependència per al seu desenvolupament. Augmentar les residències i els centres de dia públics.
20. Considerar la teleassistència com un dret a incloure en la cartera de serveis.
21. Respectar el dret a l'autonomia pròpia per a la decisió de les persones grans de continuar vivint a la seva llar o amb la seva família o en comunitat, dotar de recursos tècnics i econòmics aquesta decisió per part del sistema, formar i capacitar els referents familiars, i establir clarament la seva prestació i la seva cotització a la Seguretat Social.
22. Possibilitar a la gent gran noves experiències, ja reals, d'habitatges, compartits o assistits i comunitats socials, on es conjuguin amb una autonomia pròpia per gaudir de la vida creixent
23. Establir mesures especials de prevenció i suport contra la violència de gènere que s'activin en situacions de confinament.

24. Disposar de protocols de prevenció i atenció a l'assetjament sexual i per raó de sexe, que ja són obligatoris a totes les empreses (criteris de referència del Consell de Relacions Laborals de Catalunya)

25. Incloure protocols a les empreses per protegir les dones que pateixen la violència masclista en l'àmbit de la parella o exparella.

26. Reconèixer l'assetjament sexual i per raó de sexe com a accident de treball.

27. Augmentar la capacitat d'intervenció de la Inspecció de Treball en les situacions de violència masclista a les empreses.

28. Sistema de control públic real i eficient.

